

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Pivoňky a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla, v právní věci žalobce [údaje o účastníkovi] proti žalovanému : Magistrát města Plzně, se sídlem Plzeň, Škroupova 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.9.2008, sp.zn.:STAV/4849/08, ve znění jeho opravného usnesení ze dne 12.1.2009, sp.zn.: STAV/4849/08/KUBJ

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 15.9.2008 doplněnou podáními ze dne 20.12.2008 a 9.10.2009 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.9.2008, sp. zn. STAV/4849/08 a stavebního povolení Úřadu městského obvodu [obec a číslo] (dále pouze stavební úřad) ze dne 19.5.2008, sp. zn.: VS/928/07 na stavbu akci: Bytový dům, administrativní objekt a garáže-v Plzni, [anonymizováno], a vydání předběžného opatření a později i přiznání odkladného účinku žalobě.

Tvrdil, že stavební úřad přes upozornění nezkontroloval, zda je projektová dokumentace stavby v souladu s územně plánovací dokumentací podle § 111 odst. 1 písm. a/ zák. č.183/2006. V této souvislosti žalovanému vytýkal, že porušil zákon, když v napadeném rozhodnutí tvrdí, že namítaný rozpor nemůže být řešen ve stavebním řízení. To je nepravda, protože na celé území sídliště byl před výstavbou zpracován zastavovací plán, v němž na místě projektovaného bytového domu byla plánována škola a území podél [anonymizováno] ulice bylo určeno pro občanskou vybavenost dle zastavovacího plánu. Administrativní objekt, garáže a parkovací plochy podle stavebního povolení zabírají veškerou volnou plochu určenou pro občanskou vybavenost. Uvedený zastavovací plán byl vytvořen před rokem 1985. Od té doby se zdvojnásobil počet automobilů, a tedy i potřeby rezidentů stávajících domů na parkovací a odstavná místa. Žalovaný rovněž nesprávně tvrdí, že

jediná právně závazná územně plánovací dokumentace na dotčené území je Územní plán města Plzně.

Žalobce dále uváděl, že projektant svůj záměr projektoval na základě regulačních podmínek zpracovaných ÚKRem (pozn.soudu: Útvarem koncepce a rozvoje města), jež nejsou platnou územně plánovací dokumentací.

Podle žalobce stavební úřad, přestože byl informován, že územní rozhodnutí bylo vydáno protiprávně, naprosto opomenul § 111 zák.č.183/2006 Sb., tedy, zda v projektové dokumentaci jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu.

Dostavba dalšího bytového domu je v rozporu se stavebním zákonem. Umístění stavby totiž nesmí zhoršovat kvalitu prostředí a hodnotu území. Žalobce poukazoval na § 20 odst. 2 vyhl.č.501/2006 Sb. Připomínal, že podle § 20 odst. 5 stejné vyhl. se stavební pozemek vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno umístění odstavných a parkovacích stání pro účely využití pozemku. Žalobce v námitkách i v odvolání prokázal, že tento požadavek není splněn, protože v docházkové vzdálenosti bydlí 3,5 tisíc obyvatel, kterým chybí na současný stupeň automobilizace asi 1000 odstavných a parkovacích míst. Pokud záměr řeší parkování jen pro novou výstavbu, není parkování dle požadavků normy zajištěno, neboť nově vzniklá parkoviště budou veřejně přístupná a budou obsazována i stávajícími rezidenty. Vzhledem k dlouhodobému deficitu parkovacích míst na sídlišti není dlouhodobě zajištěn § 23 odst. 1 vyhl.č. 501/2006 Sb. Je proto dán rozpor s § 9 odst. 2 vyhl.č.137/1998 Sb. Deficit parkovacích míst na sídlišti [anonymizováno] žalobce dokládal údaji z Generelu dopravy v klidu – schodek 3739 parkovacích míst a z dalších listin.

Stavební úřad neposoudil projektovou dokumentaci záměru z hlediska vyhl.č.501/2006 Sb. § 20 odst. písm. c/ o zajištění vsakování dešťových vod na pozemku. Podle názoru žalobce překračuje záměr hodnotu limitu v rádech desetinásobků. Stavební úřad vůbec nevzal v potaz, co je cílem územního plánování.

Žalobce rovněž poukazoval na to, že město Plzeň pronajalo developerovi své pozemky na výše popsany záměr v rozsahu dle situace z tzn. Základních regulačních podmínek zpracovaných ÚKRem. Developer tak může po nabytí právní moci stavebního povolení ohradit i přístupovou komunikaci a parkoviště před objekty [ulice a číslo] a [anonymizováno]. Tím by došlo k zabránění asi 60 parkovacích míst a k naprostému dopravnímu kolapsu v lokalitě. Z tohoto důvodu žalobce požadoval vydání předběžného opatření (a později přiznání odkladného účinku žalobě).

V doplňujících podáních žalobce navrhoval, aby soud ustanovil znalce, jenž by posoudil předmětný záměr z hlediska ustanovení stavebního zákona o dodržení obecných požadavků na využívání území, zejména z hlediska využití limitů území a zajištění trvale udržitelného rozvoje území.

Žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného č.j.: STAV/4849/08-3 (pozn. soudu: což je rozhodnutí žalovaného sp.zn. STAV/4849/08) i rozhodnutí stavebního úřadu č.j.: VS/928/07 (pozn. soudu: což je stavební povolení sp. zn.: VS/928/07) pro jejich nezákonnost.

Doručením žaloby Krajskému soudu v Plzni (dále jen soud) bylo zahájeno řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č.150/2002 Sb., soudní řád správní (dále pouze s.ř.s.), v němž je upraveno řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Tato žalobcová věc je u soudu vedena pod sp. zn. 57Ca 81/2008.

Dne 8.1.2009 vydal soud pod č.j. 57Ca 81/2008-136 výzvu, již na základě § 34 s.ř.s. vyrozuměl o probíhajícím řízení možné osoby zúčastněné na řízení a vyzval je, aby ve stanové lhůtě (do dne 11.2.2009) soudu písemně oznámily, zda v této věci budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

Žádný fyzická ani právnická osoba této právní možnosti nevyužila.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 9.3.2009, zn.: STAV/00220/09 nejdříve poukazoval na to, že podle jeho názoru směřovala žaloba jen proti nepravomocnému stavebnímu povolení, a navíc byla podána v rozporu s § 46 s. ř. s. předčasně. Pozdější podání žalobce, jež směřovalo vůči rozhodnutí žalovaného č.j.: STAV/4849/03-3, bylo zase v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. podáno opožděně. Z uvedených důvodů žalovaný navrhol odmítnutí žaloby podle § 46 s. ř. s.

Žalovaný rovněž zpochybňoval žalobní legitimaci žalobce, neboť tento účastník řízení neuvádí, v čem konkrétně měl být rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech. Žalobce se totiž snaží řešit problematiku parkování na sídlišti [anonymizováno] poté, co byl odmítnut představiteli samosprávy.

V další části vyjádření žalovaný zdůrazňoval, že předmětem povolování je administrativní budova, bytový dům a objekt garáží, což znamená, že žádný z těchto objektů nepředstavuje radikální odklon od stávající zástavby a zcela jistě se nejedná o konfliktní způsob využití daného území. V předmětné lokalitě je jedinou platnou územně plánovací dokumentací Územní plán města Plzně. Pro předmětný záměr bylo vydáno územní rozhodnutí, které je ode dne 26.7.2006 v právní moci. Územním rozhodnutím bylo rozhodnuto o umístění předmětného záměru v území a o podmínkách, za kterých bude umístěn v souladu s veřejným zájmem. Žalovaný připomínal, že v územním řízení aktivně vystupoval žalobce jako účastník řízení. Odvolací orgán odvolání žalobce zamítl. Ministerstvo pro místní rozvoj podnět žalobce k zahájení přezkumného řízení dopisem ze dne 7.12.2007 zamítlo. Územní rozhodnutí tedy zůstalo beze změny.

Podle § 111 odst. 1 písm. a/ stavebního zákona je povinností stavebního úřadu přezkoumat ve stavebním řízení soulad záměru s územně plánovací dokumentací a podmínkami územního rozhodnutí. Žalovaný proto zopakoval, že jedinou územně plánovací dokumentací schválenou v dané lokalitě je Územní plán města Plzně. S ním je záměr v souladu. Jakékoli jiné dokumentace zpracované pro uvedené území nejsou právně závazné a stavební úřad nemůže podle nich rozhodovat. Projekt regenerace sídliště [anonymizováno] z roku [rok] je nezávazným dokumentem zpracovaným Útvarem koncepce a rozvoje města Plzně. Slouží zejména pro rozhodování samosprávy jako vlastníka pozemků o jejich budoucím využití. Stavební úřad nemůže vyžadovat po stavebníkovi, aby tento dokument, včetně generelu dopravu v něm obsaženém, respektoval, neboť pro to neexistuje opora v právních předpisech. Pokud ale stavebník dokument dobrovolně respektuje, nelze mu v tom bránit.

Povinnost žalovaného (jako úřadu územního plánování) pořizovat územně analytické podklady s daným záměrem nesouvisí. Územně analytické podklady slouží jako podklad k pořizování územně plánovací dokumentace a rozhodování o území (územní řízení). Povinnost pořádat tyto územně analytické podklady byla stanovena stavebním zákonem do 31.12.2008.

I v územním řízení územně analytické podklady nejsou pro stavební úřad závazné (viz. § 90 stavebního zákona), nicméně stavební úřad je hodnotí dle své úvahy tak, aby byl v předmětné záležitosti zjištěn skutečný stav věci. V dané kauze však již bylo v územním řízení pravomocně rozhodnuto. Ve stavebním řízení se o území nerozhoduje. V uvedeném směru jsou žalobní námitky nedůvodné.

Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona se k námitkám účastníků stavebního řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, nepřihlíží. Ve stavebním řízení mohou účastníci uplatňovat především námitky týkající se projektové dokumentace, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavků dotčených orgánů. Námitky žalobce však dle žalovaného směřovaly výhradně k umístění stavby a zpochybňovaly zákonnost územního řízení.

Povinnost dodržovat obecné požadavky na výstavbu vyplývá z § 169 stavebního zákona. Stavební úřad má povinnost podle § 111 odst. 3 téhož zákona zkoumat, zda byly v projektové dokumentaci pro stavební povolení dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Toto ustanovení ovšem podle žalovaného nelze vykládat tak, že by se ve stavebním řízení mělo opětovně rozhodovat o umístění

stavby, respektive zpochybňovat územní rozhodnutí. Dle § 115 stejného zákona stavební úřad ve stavebním povolení stanoví podmínky pro provedení stavby a případně pro její užívání. Stavební řízení se týká především provádění stavby a případně jejího následného způsobu užívání. Namítané porušení §§ 20,21 a 23 vyhl.č.501/2006 Sb. týká územního řízení (viz. § 79 stavebního zákona).

Podle žalovaného stavebník v územním řízení prokázal, že záměr lze v daném území realizovat. Stavební řízení nelze přerušit podle § 111 odst. 3 písm. a/ stavebního zákona s tím, aby stavebník upravil projektovou dokumentaci v rozporu s pravomocným územním rozhodnutím. V této věci je specifická situace v tom, že územní rozhodnutí bylo vydáno podle starého stavebního zákona, tedy v době, kdy nebyla vyhl.č.501/2006 Sb. platná.

Podle stavebního úřadu i žalovaného žádný z účastníků stavebního řízení neprojevil zájem seznámit se s projektovou dokumentací. Žalovaný je toho názoru, že cílem žalobce není nalezení konstruktivního řešení, ale je motivován snahou realizaci stavby zabránit.

Podle názoru žalovaného nelze zpochybnit fakt, že situace ohledně dopravy a klidu na sídlišti [anonymizováno] není optimální. Situaci ale nelze řešit v rámci stavebního řízení pro konkrétní záměr na úkor jednoho konkrétního stavebníka. Jedná se o otázku, kterou lze řešit v rámci investiční činnosti samosprávy za použití podrobnější územně plánovací dokumentace. Taková dokumentace (regulační plán) spadá do kompetence zastupitelstva obce podle § 62 stavebního zákona. Statutární město Plzeň je navíc vlastníkem předmětných pozemků. Pokud stavebník v rámci územního řízení doložil, že vybuduje náležitý počet parkovacích stání, a toto řešení bylo schváleno příslušnými dotčenými orgány a v souladu s tím je stavba povolována, není jasné, v čem spočívá porušení zákona.

Pokud žalobce hovoří o specifické situaci v samosprávných orgánech města Plzně, rozumí tomu žalovaný tak, že petice a stížnosti žalobce nebyly samosprávou vyslyšeny. Žalobce podal desítky trestních oznámení na představitele samosprávy ale také na konkrétní pracovníky stavebních úřadů. Tato trestní oznámení byla příslušnými orgány činnými v trestním řízení odložena.

Společnost INGEM s.r.o. je investorem, který začal s přípravou stavby jako první v dané lokalitě, ale následuje řada dalších investorů, proti jejichž záměrům žalobce rovněž aktivně vystupuje. Situace je vždy obdobná. Existuje vztah k pozemku, soulad s územním plánem a samozřejmě intenzivní odpor ze strany obyvatel panelových domů.

Závěrem svého vyjádření žalovaný uvedl, že pokusí-li se o určité zjednodušení, tak lze tvrdit, že působení žalobce ve stavebním řízení nesměruje proti způsobu realizace stavby ani jejího budoucího užívání, které jsou ve stavebním řízení řešeny především, ale poměrně otevřeně směřuje k zabránění výstavby. Žalovaný je přesvědčen o tom, že existují důvody pro odmítnutí žaloby podle s.r.s., avšak ani z věcného hlediska nepovažuje žalobu za důvodnou.

K vyjádření žalovaného byly přiloženy správní spisy.

Žalobce podal námitku ze dne 5.1.2009 o podjatosti všech členů senátu soudu (tehdy podle rozvrhu práce soudu na rok 2009 projednávali a rozhodovali žalobcovu věc (žalobu) soudci Zdeněk Pivoňka, Miroslava Kašpírková a Jana Daňková). Žalobce tvrdil, že, „slepota“ členů senátu ohledně jeho věci nemůže plynout z duševní nedostatečnosti členů senátu pochopit základní fyzikální jev spojených nádob. Podle žalobce je zřejmé, že členové senátu se domnívají, že rozhodnutí (o předběžném opatření a o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) podle direktiv právě vládnoucí politické moci bude nepochybně ta nejsnazší cesta v budování soudcovské kariéry a v případě politické změny bude stačit říci, že jsem mladý a hloupý a stane se ze mě člen NS, protože budu zárukou, že rozhodnu vždy tak, jak se mně naznačí. Usnesením ze dne 28.1.2009, č.j. Nao 4/2009-151 NSS (pozn.soudu: Nejvyšší správní soud) vyslovil, že soudci soudu JUDr. Zdeněk Pivoňka, Mgr. Miroslava Kašpírková a JUDr. Jana Daňková nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí právní věci vedené u téhož soudu pod sp. zn. 57Ca 81/2008.

Podle rozvrhu práce soudu rozhoduje žalobcovu věc vedenou pod sp. zn. 57Ca 81/2008 nyní senát ve složení JUDr. Zdeněk Pivoňka, Mgr. Miroslava Kašpírková a Mgr. Alexandr Krysl.

Jednání soudu o žalobě se konalo dne 20.10.2010. Po jeho zahájení vznesl žalobce námitku podjatosti proti dvěma členům senátu – soudcům - Mgr. Miroslavě Kašpírkové a Mgr. Alexandru Kryslvi. Jednání soudu proto bylo odročeno na neurčito. Věc byla předložena NSS k rozhodnutí. Po odročení jednání podal žalobce ještě návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

Usnesením NSS ze dne 19.11.2010, č.j.Nao 93/2010-209 bylo vysloveno, že návrh, aby soudci soudu Mgr. Miroslava Kašpírková a Mgr. Alexandr Krysl byli vyloučeni z projednávání a rozhodnutí právní věci vedené u stejného soudu pod sp. zn. 57Ca 81/2008 se odmítá. NSS konstatoval, že žalobce věděl již dříve, kteří soudci budou jeho žalobu rozhodovat, i že šlo o soudce, jenž rozhodovali jeho vodohospodářskou věc. Jeho námitku NSS označil za opožděnou, a proto ji odmítl.

Usnesením NSS ze dne 29.11.2010, č.j.Aprk 33/2010-211 byl zamítnut návrh žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu, protože žalobce se domáhal úkonu, který soud již provedl – nařídil a konal jednání o žalobě dne 20.10.2010. První usnesení NSS nabylo právní moci dne 23.11.2010 a druhé usnesení nabylo právní moci dne 7.12.2010.

Pro úplnost je třeba dodat, že soudce, který podle rozvrhu práce soudu předmětnou žalobu žalobce vyřizoval (JUDr. Zdeněk Pivoňka), byl v důsledku krátkodobého onemocnění, v době od 9.12.2010 do 27.12.2010 v pracovní neschopnosti. Právě z tohoto důvodu bylo odročené jednání soudu nařizeno, „až“ na den 19.1.2011.

Z předložených správních spisů soud během jednání konaném dne 19.1.2011 konstatoval obsah dále uvedených listin, jež byly podle jeho názoru nezbytné k posouzení žaloby. Konkrétně se jednalo o:

- a/ žádost společnosti STAVINGEM s.r.o. o vydání stavebního povolení na bytový dům, administrativní objekt, garáže – Plzeň, [ulice], doručenu stavebnímu úřadu dne 29.11.2007,
- b/ územní rozhodnutí [číslo] vydané žalovaným ze dne 21.12.2005, pod č.j. 3314/2005 MMP/STA, ve znění rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 7.7.2006, č.j.: RR/1251/06,
- c/ oznámení stavebního úřadu ze dne 31.3.2008, sp. zn. VS/928/07 o zahájení stavebního řízení a pozvání k ústnímu jednání,
- d/ námitky žalobce ve stavebním řízení doručené stavebnímu úřadu ze dne 28.4.2008,
- e/ protokol stavebního úřadu o ústním jednání ze dne 29.4.2008, sp. zn. VS/928/07,
- f/ stavební povolení vydané stavebním úřadem dne 19.5.2008 pod sp. zn. VS/928/07,
- g) odvolání žalobce ze dne 4.5.2008 proti stavebnímu povolení stavebního úřadu dne 19.5.2008 pod sp. zn. VS/928/07,
- h/ rozhodnutí žalovaného ze dne 5.9.2008, sp. zn. STAV/4849/08, ve znění opravného usnesení žalovaného ze dne 12.1.2009, sp. zn. STAV/4849/08.

Oba účastníci řízení při jednání soudu trvali na obsahu svých písemných podání.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla důvodná.

Mezi účastníky řízení (žalobcem na straně jedné a žalovaným na straně druhé) nebylo sporu o tom, že předmětem posuzované řízení a rozhodnutí bylo vydání stavebního povolení na stavbu: Bytový dům, administrativní objekt, garáže – [anonymizováno] ulice, Plzeň, včetně přístupových a obslužných komunikací, parkoviště, přípojky veřejného osvětlení, předložky SLT plynovodu, předložky trasy kabelů Eurotel, stavby telefonní přípojky, přípojky kabelové televize, sadových

úprav a dětského hřiště na pozemcích p. [číslo] vše v k.ú. [část obce] podle § 115 zák.č.183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu. Stejně bylo mezi stejnými účastníky řízení nesporné, že žalobce je spoluvlastníkem bytového domu v [obec], [anonymizováno] postaveném na pozemku p. [číslo] v k.ú. [část obce].

Při přezkoumání věci vycházel soud ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s). Výrok napadeného rozhodnutí žalovaného přezkoumal v mezích žalobních bodů vyjádřených ve včas podané žalobě a prohloubených v dalších žalobcových podáních (§ 75 odst. 2 s.ř.s).

Soud ze své úřední povinnosti nezjistil, že by napadené rozhodnutí žalovaného (ani rozhodnutí stavebního úřadu - stavební povolení) bylo, „zatiženo“ takovými podstatnými právními vadami, jež by přivodily jeho nicotnost, kterou by soud (i bez žalobního bodu žalobce) poté vyslovil rozsudkem (§ 76 odst. 2 s.ř.s.). Jinak řečeno, jednalo se o právně existující rozhodnutí.

Soud také nezjistil, že by zpochybněné rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné (pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů) ani, že by řízení, které jeho vydání předcházelo, vykazovalo takové zásadní vady, pro něž by bylo nutné rozhodnutí zrušit (§ 76 odst. 1 s.ř.s.).

K věci samé považuje soud nejdříve za potřebné připomenout, že zákon o územním plánování a stavebním řádu (zákon č.50/1976 Sb., -„, starý“ stavební zákon i zákon č.183/2006 Sb., -„, nový“ stavební zákon) upravují různé druhy řízení. Jedná se například o řízení o vydání územního rozhodnutí, řízení o vydání stavebního povolení, řízení o povolení užívání stavby (o kolaudačním souhlasu), řízení o povolení nebo nařízení odstranění stavby, řízení o přestupku, řízení o správním deliktu a podobně. Některá řízení se zahajují na návrh (žádost), jiné z moci úřední stavebního úřadu. Většina řízení je dvouinstančních. Některým žádostem (návrhům) může stavební úřad vyhovět pouze, když existuje jiné, předchozí pravomocné rozhodnutí.

Tak např. žadatel o vydání stavebního povolení (pokud je ke stavbě takové rozhodnutí nutné) může být úspěšný (tzn. obdržet stavební povolení) jedině tehdy, pokud má, mimo jiné, pravomocné rozhodnutí o umístění uvažované stavby – např. územní rozhodnutí (pokud stavební zákon takové rozhodnutí vyžaduje). Územní rozhodnutí je samostatně přezkoumatelné v řízení podle s.ř.s., protože jeho vydáním dochází k zásahu do subjektivního veřejného práva konkrétní osoby v právním slova smyslu.

V obecné poloze jistě nelze přehlédnout, že podstatná část odvolacích rozhodnutí vydaných podle stavebního zákona (a za použití zákona č.71/1967 Sb., o správním řízení či později za aplikace zákona č.500/2004 Sb., správní řád) je na základě žaloby přezkoumatelná v řízení podle s.ř.s (§ 65 a násl.). Soud ponechává stranou právní možnost přezkoumání jiných správních úkonů stavebních úřadů než těch, jež stavební zákon označuje za rozhodnutí, neboť v dané věci se o takové úkony nejednalo.

Soud musí rovněž zdůraznit, že správní orgány měly k dispozici pravomocné rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2005, č.j. 3314 MMP/STAV - územní rozhodnutí [číslo] (vydané na základě § 39 starého stavebního zákona), jež se právě týkalo umístění stavby, která později (t.j. v dané věci) byla předmětem posuzovaného stavebního řízení a rozhodnutí. Územní rozhodnutí nabylo právní moci dne 26.7.2006. Ve věci vydání územního rozhodnutí se sice konalo odvolací řízení a bylo vydáno odvolací rozhodnutí (Krajským úřadem Plzeňského kraje ze dne 7.7.2006, č.j.: RR/1251/06), avšak (správní) žaloba nebyla nikým podána.

Soud považuje za vhodné rovněž konstatovat, že v této věci se jednalo o řízení o žalobě jednoho žalobce (pana ing. [jméno] [příjmení]) směřující vůči jednomu rozhodnutí jednoho žalovaného (Magistrátu města Plzně) ohledně vydání jednoho stavebního povolení právnické osobě (na základě její žádosti), a nikoli o problematiku sídliště [obec] – [anonymizováno].

V řízení o vydání územního rozhodnutí měli jeho účastníci právní možnost vznést námitky (např. ohledně vzájemných vzdáleností staveb apod.). Žalobce sice některé takové námitky v územním řízení uplatnil, ale odvolací orgán jeho námitkám nevyhověl. Soud proto činí závěr, že územní rozhodnutí [číslo] bylo v posuzovaném stavebním řízení pro stavební úřad i pro žalovaného právně závazné.

Soud nebyl oprávněn se otázkou existujícího územního rozhodnutí v dané věci již zabývat, a proto žalobní body, mimo jiné o protiprávnosti územního rozhodnutí, o umístění jednotlivých staveb na konkrétních pozemcích a další, neměly naději na procesní úspěch.

Podle názoru soudu byl žalobce (procesně legitimován k podání žaloby vůči rozhodnutí žalovaného ze dne 5.9.2008, sp. zn. STAV/4849/08, neboť byl jedním z účastníků posuzovaného stavebního řízení a v žalobě a jejích doplňcích tvrdil, že napadeným rozhodnutím (ve spojení se stavebním povolením) bude zkrácen na, mimo jiné, svém právu parkovat u obytného domu, jehož je spoluvlastníkem, a ve kterém bydlí, a že bude pozemek, na němž je postaven uvedený obytný dům, ohrožován vodou, která se nevsákne do stavebních pozemků, na nichž se staví povolená stavba..

Podle platné právní úpravy získal ing. [jméno] [příjmení] tímto tvrzením postavení žalobce (k získání tzv. procesní legitimace - postavení žalobce totiž stačilo pouze jeho tvrzení § 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba tedy nebyla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou, a tak protinámitka žalovaného nebyla shledána opodstatněnou, a proto žaloba nebyla usnesením odmítnuta (§ 46 odst. 1 písm. c/ s.ř.s).

Žaloba žalobce, jež byla soudu osobně doručena dne 16.9.2008. Mezi jejími přílohami bylo i napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 5.9.2008, sp. zn. STAV/4849/08, a tak protinámitka žalovaného o předčasnosti a později o opožděnosti žaloby nebyla soudem shledána za důvodnou. Žaloba proto nebyla usnesením odmítnuta (§ 72, § 46 odst. 1 písm. b/ s.ř.s).

Jinou otázkou samozřejmě bylo, zda žalobcova tvrzení měla oporu v právních předpisech (tzn. věcná legitimace – důvodnost žaloby). Tím se bude soud zabývat níže.

V žalobním bodu žalobce namítal, že v důsledku povolené stavby nebude mít místo pro parkování.

Tento žalobní bod nebyl důvodný, protože stavební zákon ani jiný obecně závazný právní předpis nestanoví, že vlastník (spoluvlastník) bytového domu má právo na parkovací místo na veřejném prostranství nebo na cizím pozemku.

V dalším žalobním bodu žalobce tvrdil, že stavební úřad neposoudil projektovou dokumentaci z hlediska § 20 odst. 5 písm. c/ vyhlášky č.501/2006 Sb., ohledně zajištění vsakování dešťových vod na (stavebních) pozemcích.

Tento žalobní bod nebyl důvodný.

Předmětná vyhláška nabyла účinnosti dne 1.1.2007 a upravovala obecné požadavky na využívání území.

Územní rozhodnutí nabylo právní moci dnem 26.7.2006, tedy před nabytím účinnosti vyhlášky.

Žalobce měl obavy, že úprava na stavebních pozemcích (na nichž byly postaveny povolené stavby) nezajistí vsakování konkrétního množství dešťových vod, a tak bude ohrožen pozemek (p. [číslo] v k.ú. [část obce]), na kterém je postaven obytný dům, jehož je spoluvlastníkem.

K posouzení uvedeného žalobního bodu si soud z vlastního rozhodnutí opatřil dále popsany důkaz, jež provedl při jednání dne 19.1.2011. Jednalo se o část MAPY.cz, pro [anonymizováno] [číslo], Plzeň, Česká republika. Na uvedené části mapy je vyznačen bytový dům (který je i ve spoluvlastnictví žalobce) a dále vrstevnice, jejichž směr prokazuje, že uvedený bytový dům je ve vyšší poloze, než pozemky s povolenými stavbami. Tím je prokázáno, že dešťové vody budou stékat po pozemku směrem od bytového domu (ve spoluvlastnictví i žalobce) směrem ke

stavebním pozemkům a stavbám, které byly předmětem posuzovaného stavebního řízení, a nikoli opačně.

Předmětem posuzovaného stavebního řízení nebyla otázka nájmu stavebních pozemků města Plzně konkrétní osobě.

Ze všech těchto důvodů shledal soud žalobu za nedůvodnou, a proto ji v souladu se zákonem zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s. – výrok I. rozsudku, viz. zčásti rozsudky NSS ze dne 27.9.2005, č.j. 4As 50/2004-59 a ze dne 19.6.2008, č.j. 5Afs 34/2008, které jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Oba účastníci řízení se vzdali práva na náhradu nákladů řízení, a proto soud v souladu se zákonem dále vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s. – výrok II. rozsudku).

Soud neprovedl žalobcem navrhované důkazy. Neustanovil znalce k posouzení záměru navrhované stavby, a protože uvedená otázka se týkala řízení o vydání územního rozhodnutí, jež však nebylo v dané věci posuzováno. Soud dále neprovedl důkaz fotografiemi komunikací a parkovacích ploch v bloku ulic v Plzni, [anonymizováno], [anonymizováno] a [anonymizováno], jež byly založeny v předložených správních spisech, neboť se podle názoru soudu jednalo o nadbytečný důkazy. Jak bylo již v předchozí části vysvětleno, neměl žalobce právní nárok na parkovací místo na veřejném prostranství nebo na cizím pozemku.

Žalovaný nenavrhoval provedení důkazů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu (§ 102, § 106 odst. 2,4 s.ř.s.).

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.).

Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

Stěžovateli vzniká podáním kasační stížnosti poplatková povinnost ve výši 3.000 Kč (§ 2 odst. 2 písm. d/, § 4 odst. 1 písm. d/, § 5 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích a položka 15 sazebníku soudních poplatků, který tvoří přílohu k tomuto zákonu).

V Plzni dne 19. ledna 2011

JUDr. Zdeněk Pivoňka, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová